

Κατηγορώ τούς Χριστιανούς

Όταν λέμε ότι ο σύγχρονος άνθρωπος πρέπει να γυρίσει στο Χριστό, δεν εννοούμε μόνο να γίνουν χριστιανοί όσοι είναι μακριά από τον Χριστιανισμό, εννοούμε πριν απ' όλα πώς στο Χριστό πρέπει να γυρίσουν εκείνοι που κατατάσσουν τους εαυτούς τους στους όπαδούς Του. Ένοούμε ακόμα και εκείνους που εμφανίζονται ζηλωτές Χριστιανοί κι όμως ο ου κατ' επίγνωση ζήλος τους δεν εμφανίζει συνέπεια. Δεν μπορεί κανείς ν' ασκήσει τον Χριστιανισμό, αν από τη ζωή ξεχωρίσει έστω και ένα ελάχιστο πολλοστημόριο, γιατί δεν μπορεί να υπάρχει ζωή που αποφεύγει την αλήθεια. Αν ο Χριστιανισμός είναι κάτι, είναι τό πᾶν. Τά πάντα καί εν πᾶσι Χριστός. Η φράση αυτή του Παύλου (Κολ. Γ' 11) δίδει τό νόημα του Χριστιανισμού από τήν άποψη του περιεχομένου τής ήθικης έπιταγής του. Ο Χριστιανισμός είναι τό θεμέλιο για να κτισθει ολόκληρος ο βίος μας επάνω σ' αυτόν.

Η καθολικότης ήταν τό κύριο χαρακτηριστικό που ξεχώρισε τον Χριστιανισμό και προκάλεσε τούς διωγμούς. Τή Ρώμη δεν τήν άφηνε να συμβιβαστει τό γεγονός ότι ο Χριστιανισμός ρύθμιζε όλη τήν ζωή του ανθρώπου χωρίς εξαιρέσεις. Δεν υπάρχει μόνο για τό πολύ κοινό μία κατά συνθήκη θρησκευτικότητα μά και για τίς κατ' έξοχήν θρησκευτικές φύσεις. Στόν άνθρωπο μέ τήν συνηθισμένη θρησκευτικότητα ο χωρισμός αυτός οδηγεί σε μία τυπική εκτέλεση τών λατρευτικών καθηκόντων. Ο υπόλοιπος βίος είναι άτομική του υπόθεση. Σε κείνους πάλι που είναι φύσεις ξεχωριστά θρησκευτικές, οδηγεί σε μία υποτίμηση του μή θρησκευτικού βίου. Ο θρησκευτικός αυτός άνθρωπος αποφεύγει κάθε τί, που δεν είναι έπαφή μέ τον Θεό. Τήν αγάπη δεν τήν ασκεί προς τούς ανθρώπους αλλά μόνο προς τό Θεό. Η μονομερής αυτή αποσυντετημένη θρησκευτικότητα τής τυποκρατίας, που σκοτώνει τό πνεύμα, είναι φαρισαϊκή. Είναι γνωστό πώς ο Χριστός υπήρξε πολέμιος του Φαρισαίου και είναι γνωστό πώς ο πόλεμος αυτός κατέληξε στο Γολγοθά, στο Σταυρό και τον Σταυρό τον άκολούθησε ή Ανάσταση και ή Πεντηκοστή. Όμως ο Φαρισαίος βρήκε τόπο να κάνει πάλι τήν εμφάνισή του, όχι σαν σταυρωτής αλλά σαν μαθητής. Ο χριστιανισμός κυβερνά όλη τή ζωή μας ή όποία πρέπει να είναι χριστιανική αγία, όχι μόνο ή λατρευτική, μά όλη ή ζωή του άτομου, ή επαγγελματική, ή κοινωνική, ή οικογενειακή, ή δημόσια, ή ζωή τής πράξεως και ή ζωή τής λογικής και του συναισθήματος, ή ζωή τής επιστήμης και ή ζωή τής ψυχαγωγίας. Όλη ή ζωή από τήν προσευχή ως τό ποδόσφαιρο πρέπει να είναι ζωή χριστιανού. Ο χριστιανός είναι στην κοινωνία ζύμη, που «όλον τό φύραμα ζυμοι». Δεν πλανιέται ο χριστιανός για τήν άρρώστεια και τήν σαπίλα τούτης τής κοινωνίας. Μά ή επίγνωση αυτή του δίδει ευθύνες, δεν του έμπνέει αποστροφή, αλλά αγάπη, όχι προς τήν άρρώστεια αλλά προς τον άρρωστο. Δεν του έμπνέει φυγή, μά ίσα-ίσα συμπάθεια και δύναμη για να φέρει στην κοινωνία τουτο τό Εύαγγέλιο.

Απόσπασμα δύο άρθρων του καθηγητού Α. Τσιριντάνη
(βλ. ΑΚΤΙΝΕΣ 1947, σελ. 241-245 και 289-294).